

Kiera Aslog

DRAKO

Volumul II

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

CAPITOLUL 29

Simt cum pământul fuge de sub mine, căci mă clatin de câteva ori pe picioare, până când șocul ce îmi vibrează prin corp mă face să pierd lupta cu gravitația. Nu apuc însă să fac contact cu pământul rece, căci Drako se repede spre mine, înconjurându-mi șoldurile cu brațele sale pentru a-mi menține stabilitatea. Apăsarea imensă de pe piept îmi dă senzația de sufocare, ca și cum niște frânghii de metal mi s-ar încolăci de-a lungul gâtului, așa că tușesc de câteva ori, strângând din ochi pentru a-mi îndepărta lacrimile ce-mi acoperă vederea. Înghit cu greu în sec, simțindu-mi cerul gurii de parcă s-ar umple de plumb greoi. Oare așa se simte când te simți sfâșiat și mori în interior? Pentru că, dacă răspunsul e da, înseamnă că e una dintre cele mai îngrozitoare dureri din câte poate suporta cineva.

Vocea lui Drako îmi ajunge atât de greu la urechi, încât aproape că nici nu-l aud pentru câteva fracțiuni de secundă. Îi simt însă parfumul, un miros familiar, dar totuși ciudat de străin în momentul ăsta, iar senzația palmelor sale pe corpul meu îmi creează o intensă stare de colaps interior. Am nevoie să mă îndepărtez de el. Am nevoie să plec de aici.

– Dă-mi drumul! îi vorbesc pe un ton inegal, zbatându-mă pentru a mă îndepărta de el.

– Nu e ceea ce crezi tu! vorbește aproape de urechea mea, ca și cum am fi doar noi doi și nimeni altcineva în jurul nostru. Încearcă să mă apuce mai bine, să mă determine să mă întorc cu fața spre el, însă îl lovesc cu ultimele puteri în picior, reușind cumva să îl destabilizez, cât să mă dau câțiva pași înapoi. Mă întorc timorată spre

băiatul de lângă mine, simțindu-mi inima crăpându-se în zeci de fragmente la vederea expresiei sale îngrijorate.

Nu, nu ai dreptul să te uiți așa la mine.

Nu ai dreptul să mă faci să-mi fie milă de tine, când pentru tine am fost doar un joc de-a proasta și nemernicul.

Pufnesc, ducându-mi mâneca la nas pentru a-mi șterge umezeala din jurul nărilor. Urâsc senzația de plâns suprimat. E ca și cum ții răul înmagazinat în tine, lăsându-l să ți se izbească de toți pereții coastelor în încercarea disperată de a se descătușa.

– Nu am apucat niciodată să-mi cunosc părinții, iar tu ai știut de ei..., mă uit spre el. Cum ai putut să nu-mi spui? Ai..., trag aer în piept. Ai spus că-mi vei nenoroci viața, dar nu așa, Drako... Nu în felul ăsta..., șoptesc și simt că mi se frânge sufletul la gândul că doar cu câteva minute înainte eram doar noi doi, în deplină intimitate. Cu câteva minute în urmă, cunoșteam un alt Drako. Acum, tot ce văd este un străin ce mă privește mișelește pe sub gluga hanoracului, ca și cum ar vrea să mă facă una cu văzduhul. Stomacul mi se chircește de durere și simt șuvoiul fierbinte de lacrimi cum îmi inundă obraji.

– Ascultă-mă, face în cele din urmă un pas spre mine, întinzând o palmă în direcția mea. Lasă-mă să-ți explic, pentru numele..., încearcă să mă calmeze, trăgându-mă cu fața spre el, însă mă dau numaidecât în lături, simțindu-mă de-a dreptul extenuată. Nu vreau să-i mai aud vocea nicio secundă.

Sunt multe la care trebuie să mă gândesc.

Departa de el. Sau de Alex.

Nu știu cum reușesc să mă strecor printre ceilalți. Luke mă prinde de braț, încercând să-mi spună ceva, însă îl lovesc involuntar, privindu-l prin colțul ochilor cu părere de rău, și încep să alerg cât mai departe de locul ăsta blestemat. Fără vreo direcție. Fără vreun singur gând rătăcindu-mi prin minte. Îi aud cum strigă în urma mea să mă opresc, să aștept, însă adrenalina și durerea pe care

le simt sunt mult prea puternice și acaparatoare, căci îmi dau imboldul de care am nevoie pentru a pleca încotro văd cu ochii. Pentru că doare.

***Minciuna doare. Adevărul ascuns
doare. Trădarea din partea
unei persoane dragi doare ca un
cuțit încins răsucit într-o rană
deschisă.***

Încerc să-mi limpezesc gândurile, însă tot ce fac este să mă înec și mai tare în ele. Totul îmi fuge prin cap; imagini, sunete, râsete, țipete. Se învârt asemenea unui carusel din parcurile de distracție, zăpăcindu-mă și făcându-mă să-mi pierd simțul direcției. Chiar nu vreau să cred că totul e adevărat. O părticică din creierul meu încă mai speră că totul e un vis urât și că dimineață mă voi trezi în camera mea, fără nicio grijă în lume. Că voi bea obișnuitul ceai cu bunicul și că după-amiază mă voi întâlni cu Amalia pentru a ne petrece timpul în curtea lui Luke. Că va fi o zi banală, ca oricare alta, și că poate, doar poate, îl voi întâlni undeva în drumul meu pe Drako, pentru a ne rățoi ca doi puștani unul la celălalt. Lumea mea fusese întotdeauna mică și discretă, și cred că, în sinea mea, monotonia existenței mele îmi făcea bine la suflet.

Realitatea de acum însă e însă una mult mai dură decât mi-aș fi închipuit, iar în momentul în care piciorul îmi alunecă și mă trezesc cu genunchii de țărâna aspră, îmi dau seama, fără nicio îndoială, că totul e cât se poate de real. Că noaptea asta există și că nimic nu va mai fi la fel odată cu răsăritul soarelui. Renunț la orice formă de luptă cu mine însămi și cedez, lăsând lacrimile să-mi

inunde chipul. Sunt calde și usturătoare, șiroindu-mi pe obraji ca niște râuri de lavă fierbinte. Mă sprijin cu palmele în pământ, strângând țărâna între degete, și plâng, plâng așa cum nu am mai făcut-o în toată viața mea. Pe înecate. Cu sughituri. Cu toată durerea ce se revarsă din mine, epuizându-mi simțirile.

Mereu mă gândesc la părinții mei; dacă sunt bine, dacă se odihnesc în sfârșit în pace, pentru că întotdeauna mi-am dorit să aflu adevărul din spatele abandonului lor. Nu mi-a păsat niciodată dacă ar fi ales să renunțe la mine de bunăvoie sau dacă totul a fost doar o farsă odioasă a vieții. Pentru că nu mai conta, oricum. Tot ce voiam să știu era ce s-a întâmplat cu ei, pentru a putea trece cumva peste lipsa lor din toți acești ani. Aș fi preferat de o mie de ori un adevăr urât, dar totuși definitiv, decât o înecare în propria incertitudine. Pentru că meritam asta. Meritam să știu de ce am fost abandonată și lăsată la acel orfelinat. Meritam să știu de ce nu am fost dorită tocmai de propriii părinți care mi-au dat naștere. Meritam să știu de ce nu am fost căutată în tot acest timp. Iar acum, când aflu adevărul într-un mod mult prea cumplit pentru oricare altă persoană, simt cum golul din inima mea se adâncește și mai mult, lăsându-mă vraște pe interior.

Și nu știu ce doare mai tare: faptul că am, în sfârșit, certitudinea că nu am să-i cunosc vreodată și că i-am pierdut pentru totdeauna sau ideea că Drako mi-a ascuns adevărul atât de mult timp, jucându-se cu sentimentele mele.

Cum a putut să mă privească în ochi, fără să-mi spună?

Și oare... a avut vreodată intenția de a o face?

Îmi trag nasul, ducându-mi mâna la gură pentru a-mi șterge umezeala sărată ce mi se strecoară printre buze. Sunt praf, atât la minte, cât și la suflet. Într-atât de mult, încât nici nu observ când Amalia se prăbușește lângă mine, trăgându-mă la pieptul său. Îi recunosc însă parfumul dulceag, un iz ce mă potolește instantaneu,

aducându-mi o oarecare rețineră în mișcări. Îmi încolăcesc cu greu brațele în jurul său și o strâng cu atât de multă putere, ca și cum m-aș agăța de însăși viața pentru a putea respira din nou cum trebuie. Începe să-mi mângâie ușor părul, strângându-și mai bine palmele în jurul meu.

– Șșș, e în regulă, îmi murmură în ureche, iar asta nu face decât să-mi provoace o stare de și mai mare încărcătură emoțională, căci încep să plâng în brațele sale, înecându-mă parcă cu lacrimile.

– Vreau acasă, reușesc să gânguresc printre sughițuri. Du-mă acasă, Amalia. Te rog...

– Te duc unde vrei tu, Jo, îmi șoptește la ureche. Acum, plângi. Descarcă-te. Sunt aici, cu tine.

Îmi mângâie spatele și ne legănăm împreună pentru alte câteva minute bune. Prezența ei mă calmează și mă temperează cât de cât. Și mă bucur că nu mă ia la întrebări, căci nu cred că aș fi încă pregătită să înfrunt adevărul. Ceilalți ne ajung într-un târziu din urmă, dar sunt mult prea obosită psihic pentru a mă mai concentra pe ei, așa că aștept să mă opresc din plâns, și pot, după o așteptare îndelungată, să respir în cele din urmă.

Refuz să vorbesc cu cineva pe drumul de întoarcere. Zarva provocată de ieșirea mea emoțională ajunge până la urechile directorului care, văzând în ce stare deplorabilă sunt, se oferă să mă conducă înapoi acasă, la rugămințile mele și ale Amaliei. Îmi pune câteva întrebări tipice, dacă mă simt bine sau dacă am nevoie de ceva, însă tot acel plâns mă secătuieste de energie, căci abia reușesc să-mi mai țin ochii deschiși. Sunt puțin stânjenită de cele întâmplare, însă nu știu cum aș fi putut reacționa în alt mod. Fusesem luată pe nepregătite, mai ales în momentul în care tocmai credeam că lucrurile încep, în sfârșit, să se liniștească.

– Te sun mai târziu, bine? îmi zâmbește Evan cu simpatie atunci când mă îndrept spre mașina directorului, și am nevoie de toate puterile din lume să pot să-i răspund măcar cu o aplecare din cap.

Luke mă asigură că a doua zi are să-mi aducă restul de bagaje, în timp ce Amalia încă se roagă de domnul Charles să îi dea voie să mă însoțească. Îi spun totuși că nu e nevoie să facă asta pentru mine și încerc să-i liniștesc pe toți cu un zâmbet ce-mi tremură pe buze. Nu e nevoie să-i neliniștesc și mai mult pe ceilalți, cu atât mai puțin cu cât știu că ei nu cred nicio iotă din ce le spun, căci, așa cum mi s-a mai spus și înainte, chiar sunt o actriță de tot răsul.

E greu însă să mă calmez, mai ales când îl văd pe Drako în spatele celorlalți, privindu-mă în tăcere cum mă îndepărtez de el. Are aceeași expresie neclintită pe față, oarecum îngândurată, și îmi cobor cu durere capul, intrând cu inima grea pe scaunul de lângă șofer. Îmi las capul să alunece pe spătarul moale și îmi închid ochii atunci când aud motorul mașinii turând de câteva ori înainte să o luăm din loc. Îmi mușc frustrată buzele, încercând să nu mă las pradă unui alt episod de plâns neîntrerupt.

Nu m-am simțit niciodată atât de rănită, ca în momentul de față.

Mi-a frânt inima pentru a nu știu câta oară, ascunzându-mi adevărul.

Bunicul e deja anunțat de venirea mea timpurie, așa că, în momentul în care mașina frânează în fața casei noastre, sar numaidecât de pe scaun și alerg în brațele sale primitoare. Umezeala îmi izbucnește în colțul ochilor și îmi strâng cu ardoare palmele în jurul acestuia. Mirosul de mir, amestecat cu cel de săpun îmi mai liniștește furtuna din suflet, aducându-mi o stare de protecție și de siguranță, așa cum numai în brațele sale aș putea găsi

vreodată. Mă mângâie pe spate, parcă alinându-mă, și îl aud schimbând niște replici cu directorul Charles.

După ce mașina acestuia părăsește strada, îmi ridic ochii înlacrimați spre el, presându-mi buzele una peste cealaltă. Îmi este greu să-mi găsesc cuvintele potrivite.

– Sunt morți, bunicule... Părinții mei... A știut în tot acest timp și nu mi-a spus nimic. Drako a...

Îmi pierd vorbele în scurt timp. Își mijește ochii încercându-se să-mi ștergă cu degetele mari lacrimile ce-mi alunecă pe obraji. Cupele palmelor sale îmi prind fața între ele și trag cu greu aer printre buzele întredeschise.

– Îmi pare atât de rău, Joanna. Nu trebuia să se întâmple așa.

Continuă să-mi mângâie pielea umedă a obrazilor, iar eu mă opresc din mișcare, privindu-l fix. Ceva face click în mintea mea, oprindu-mi plânsul și forțându-mă să-mi recapăt stabilitatea. Fruntea mi se încrețește sub șanțurile de piele, iar cuvintele îmi zgârie limba, făcându-mă să mă dau un pas în spate.

– Tu... Știi.

Se uită la mine. Doar atât. Cu o blândețe ce-mi strânge inima sub masele de mușchi. Faptul că nu spune nimic mă face să izbucnesc într-un râs forțat.

– Serios... Toți știți, în afară de mine?

– Nu e cum crezi tu, Joanna. Ascultă-mă...

Gesticulez cu mâna, înghițind în sec. Totul e prea copleșitor momentan.

– Doar las-o baltă.

Fug înspre camera mea fără ca măcar să mai aud ce are de spus. E mult prea mult pentru o singură seară, așa că, de îndată ce ajung înăuntru, încui ușa în urma mea și mă lipesc cu spatele de ea, privind tavanul. Gheara ce încă îmi apasă pe inimă îmi face respirațiile greoaie și

neregulate, și simt că din moment în moment picioarele îmi vor ceda din cauza lipsei de stăpânire.

Cum au putut să-mi facă asta? Nu doar Drako, ci și persoana la care țin mai mult decât la orice pe lume. Fusesem fraierită atât de mult timp, iar ei se comportaseră ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Oare cum au putut trăi cu asta?

Sunt cuprinsă de un val teribil de agitație, simțindu-mă trădată și complet singură. Camera îmi pare brusc mult prea mare și sufocantă, așa că mă îndrept spre pat, dărâamând în drumul meu un scaun și câteva cărți de pe rafturi. Mă prăbușesc la marginea patului și strâng cu putere perna cea mai apropiată. Mă chinui să respir și să-mi alung gândurile negative, însă nu prea pot să-mi mai controlez acțiunile.

Strâng din dinți și arunc perna de lângă mine, aceasta izbindu-se de noptieră și doborând la podea paharul cu apă și poza înrămată cu mine și cu bunicul. Mă opresc ca la un trăsnet, ochii fixând fotografia făcută acum țăndări. E o dimineață însorită de primăvară, iar eu zâmbesc din fața bisericii. Ochii pătrunzători și calzi ai bunicului mă cuprind ca un val calduț de vară, făcându-mă să-mi dau seama că mă comport ca o alintată. Privesc cu durere cioburile sparte de lângă mine și sunt cuprinsă de un alt episod de lacrimi, ce mă face să-mi afund fața în cearșafurile patului, bătând de câteva ori cu pumnii în acestea.

Nu știu când reușesc să mă calmez, însă probabil fac asta destul de târziu, când plânsul îmi epuizează energia, iar oboseala pune stăpânire pe corpul meu.

Mă trezesc într-un final, lângă pat, cu mușchii amorțiți. Nu știu cât e ceasul, dar ciripitul păsărilor și razele slabe ce se strecoară printre perdele îmi dau de înțeles că e

trecut de primele ore ale dimineții. Mă dezlipesc cu greu de locul în care îmi petrecusem toată noaptea și îmi duc mâinile spre fața aproape înțepenită. Lacrimile îmi sunt acum uscate pe obraji, și abia pot să mi-i mișc cu grele încercări. Parcă mă dădusem înaintea cu superglue, așa de incomod se simte.

Ochii îmi cad apoi peste dezordinea pe care o provocasem atunci când am urcat în cameră, și oftez supărată la gândul că răbufnisem mult prea aiurea în fața bunicului. E bătrân, inima sa nu mai e la fel de puternică, așa ca înainte, iar eu mă comport uneori ca o adevărată idioată când sunt copleșită de emoții. Mă îndrept puțin amețită spre fereastră și dau cu încredere draperiile la o parte, lăsând lumina palidă a soarelui să-mi cadă pe față. Trag adânc aer în piept și privesc puțin timp în gol, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Nu știu ce ar trebui să fac acum sau cum aș putea să mai dau ochii cu ceilalți. Sufletul îmi e încă rănit și simt că am nevoie de puțin timp pentru a rumega ultimele întâmplări cu care m-am confruntat.

***Durerea nu dispare la un nou
răsărit; e o amăgire cu care ne
place să ne mințim numai pentru
a ne mai da puțină speranță.***

Aud oamenii cum discută între ei pe stradă și îmi frământ buzele între dinți, stând pe gânduri. Ultimul sărut cu Drako se strecoară prin mintea mea, amintindu-mi de experiența din pădure, și îmi scutur capul, lovindu-mă de câteva ori cu palmele peste obraji. Nu pot să continui să mă gândesc la asta. Îmi fac rău de una singură și chiar nu vreau să mai am încă un episod ca aseară. Îmi ajung

lacrimile vărsate ieri, cât pentru întreaga viață. Peste câteva minute, merg la baie pentru a mă spăla pe față și îmi schimb hainele murdare, îmbrăcând o salopetă la întâmplare. Cobor cu mișcări ezitante din camera mea și devin puțin anxioasă când constat că bunicul nu e niciunde. Găsesc totuși un bilet de la acesta lipit de frigider.

Sunt la slujba de dimineată. Putem lua masa împreună, dacă te simți bine. Te voi aștepta în bucătărie.

Mototolesc hârtia între degete și o bag în buzunarul din față al salopetei. Arunc o privire scurtă spre frigider, dar îmi dau repede seama că nu am poftă de mâncare, așa că iau cheile de la casă și ies să mă plimb în aerul răcoros al dimineții târzii.

Nu e multă lume pe stradă, și mă bucur în sinea mea. Chiar nu vreau să dau ochii cu vreun cunoscut și să fiu nevoită să stau la palavre cu cineva. Nu știu unde aș putea merge, însă mă las purtată de pași, până ajung în dreptul parcului central. Nu e multă lume, așa că mă așez în liniște pe iarbă, înconjurându-mi genunchii cu brațele. Vântul domol îmi flutură părul la ceafă, dându-mi o stare de bine și de liniște interioară. Îmi vine să mă gândesc la multe lucruri: la bunicul meu, la părinții mei, la Drako, însă îmi golesc mintea, lăsându-mi gândurile să fie purtate de aerul ce-mi gădilă picioarele.

Nu știu cât timp stau aici, ascultând ciripitul ascuțit al păsărilor și râsetele animate ale copiilor ce trec pe lângă mine. Cert este că sunt puțin pierdută de lume, astfel că, atunci când simt ceva moale și umed pe obrazul drept, tresar brusc, întorcând capul spre patrupelele de lângă mine. Dă fericit din coadă, iar eu mă dau buimacă înapoi.

– M-am gândit eu că ești tu, aud râsul lui Rudi, iar în secunda următoare apare din spatele câinelui, zâmbindu-mi larg. Ce faci aici?

Se așază lângă mine, punând distanță între mine și câinele ce pare că vrea să mă lingă în continuare.

– Stau.

– Nu trebuia să fii cu ceilalți la practică?

Mă uit sceptică spre el, iar Rudi dă ușor din umeri.

– Am o verișoară acolo. Trish?

– Oh! spun puțin confuză, neștiind cum să răspund.

Chiar nu știam că cei doi ar fi verișori. Lumea asta chiar e mică.

Îmi întind picioarele pe iarbă, trecându-mi degetele prin blana mătăsoasă a animalului. Se simte bine și cred că și el are aceeași părere, căci dă bucuros din coadă în toate direcțiile. Zâmbesc fără să-mi dau seama.

– S-a întâmplat ceva? mă întreabă după un timp.

Nu trebuie să vorbești dacă nu vrei. Nu ne cunoaștem prea bine, oricum.

Râsul său stângaci mă face să zâmbesc involuntar. Îmi întorc capul spre el, coborându-mi ușor privirea. Ochii lui Rudi sunt blânzi, de o seninătate ce-ți conferă sentimentul de intimitate și de siguranță, așa că nu-i de mirare că mereu m-am simțit bine în preajma lui. Bretonul șaten îi cade peste fruntea lată, dându-i un aer ștrengăresc, de băiat lipsit de griji. Îmi las capul să cadă pe genunchi.

– Tocmai am aflat că nu o să mai am șansa să-mi cunosc vreodată părinții.

Rudi nu spune nimic, doar mă privește atent, ținând strâns zgarda căștelului.

Gesticulez cu palma.

– Scuze, știu că nici tu nu îi mai ai alături. Uită ce am spus.

Rudi dă de câteva ori din cap, privind în zare.

– Uneori, nu e chiar atât de rău, să știi. Vreau să spun, ai mei nu au fost deloc genul de părinți pe care ți i-ai fi dorit alături. Tata era un bețiv incurabil, iar mama era prea obsedată de el, ca să mai vadă și abuzurile la care eram supus. Deci da, poți spune că în cazul meu mă bucur

că cei de la asistența socială m-au luat de lângă ei. Acum, nu știu situația ta, dar cred că e mai bine că nu i-ai cunoscut niciodată. Așa, nu trebuie să te mai chinui gândindu-te dacă au fost sau nu oameni cumsecade. Modelează-i în mintea ta și trăiește cu imaginea aia. Ți va fi mai ușor așa. Eu, unul, nu mai pot face asta.

Văd cum zâmbetul i se transformă ușor într-unul trist, și parcă nu mă mai simt atât de rău față de propria persoană. Rudi are dreptate, e prea târziu acum să mai fac ceva în privința lor, însă mai pot face ceva pentru a-mi salva relațiile cu cei la care țin.

Nu pot să-mi pierd și părinții, și pe ei în același timp.

– Mulțumesc, Rudi. Ești un prieten bun.

Se strâmbă amuzat spre mine.

– Știu. Păcat că vezi asta doar acum.

– Hei, nu-i adevărat!

Rădem în același timp și ne petrecem următoarea jumătate de oră în același loc, discutând banalități. Mă simt mai bine, iar golul din piept se mai domolește, într-un sfârșit. Soarele își face acum apariția printre norii zvăpăiați, împroșcând cu căldură și las razele să-mi acopere fața, bucurându-mă în liniște de natură.

Când mă întorc acasă, îl găsesc pe bunicul în bucătărie, pregătind mâncarea. Mă simt super stânjenită, așa că intru cu reținere, privindu-l pe sub gene cum se întoarce spre mine.

Spre ușurarea mea, tonul său e la fel de candid ca de obicei.

– Ți-e foame?

– Da, zâmbesc stângaci, și îmi face semn să mă apropiu pentru a-l ajuta.

Faptul că se poartă ca de obicei mă face să-mi mai reduc din tensiune și să mă relaxez, pe cât posibil. Știu însă că trebuie să am o discuție cu el. E inevitabilă, am nevoie de ea pentru a mă simți mai bine.

Lăsăm oala cu supă pe foc și mă întorc numaidecât spre el, ștergându-mă pe mâini cu un prosop.

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să reacționez în felul ăla.

Își ridică fruntea brăzdată de riduri spre mine și își freacă mâinile de șorțul de la brâu.

– Nu trebuie să te scuzi. Oricine ar fi reacționat așa, după cele auzite. Cred că eu trebuie să îți cer scuze pentru că am ascuns asta de tine. Dar mă cunoști; sunt prea bătrân ca să știu cum să mă descurc cu o adolescență de vârsta ta, mai ales când vine vorba despre o situație atât de delicată.

Îmi umezesc buzele.

– Știi de mult? Despre ei.

Își trece degetele prin barbă, gânditor.

– Nu chiar. Nu ți-am cunoscut niciodată părinții, Joanna. Habar nu aveam de unde veneai atunci când te-am luat de la orfelinat, dar nici nu mi-am pus problema asta. Erai gingașă ca o floare, iar eu îmi pierdusem de mult timp familia, în tinerețe. Cred că faptul că te-am adoptat m-a făcut să vreau să merg înainte.

– Cred că ne-am salvat reciproc atunci, încerc să glumesc, iar el surâde blând. Atunci, cum ai aflat?

– Mi-am dat seama că ceva nu e în regulă după pelerinaj, dar nu voiam să ai impresia că aș încerca să-ți controlez viața. Ești destul de mare să-ți porți de grijă și am încredere în tine că ești capabilă de asta. După incidentul de la moșie însă, am simțit că e timpul să am o discuție cu tânărul Scovil.

Îmi ridic o sprânceană spre el, iar el dă din mustăți.

– Ce e? Știam că se întâmplă ceva între voi. Nu sunt atât de bătrân pe cât ai crede.

Simt cum urechile mi se încing de rușine. Chiar nu vreau să port o discuție despre noi doi cu el. Ar fi jenant.

– După cum spuneam, l-am chemat pe Drako în seara aia pentru că voiam să mă asigur că nu te pune în pericol. Știu și eu cum sunt tinerii din zilele astea; puțin alcool, niște tutun și deja se cred stăpânii lumii. Nu m-am așteptat însă ca el să-mi explice întreaga problemă care e de fapt între voi; până și eu am fost surprins.

Îmi apucă palmele într-ale sale, mângâindu-mi pielea.

– E un băiat bun, Joanna. Așa a fost și familia lui. Nu-ți pot explica eu despre ce e vorba mai exact, pentru că nu e dreptul meu. Vorbește cu el, dar, mai presus de orice, ascultă. Ascultă și nu judeca. Te-am crescut cum trebuie și vreau să cred că îți vei asculta inima în orice decizie vei lua. Promite-mi.

Îi strâng palmele într-ale mele, simțind hotărârea cum se mi se prinde de inimă.

– Îți promit, bunicule.